

הפרופסור והמנקה

ר. חיים, פסח תשס"ט, אפריל 2009

זהו סיפור דמיוני, אך אפשרי, שיכול להתרחש בכל מוסד אקדמי בו אין שקיפות אמיתית של התקציבים האישיים של חברי הסגל בפני הציבור. הסיפור כתוב בסגנון השיר "חד-גדיא" של חג הפסח ויש לקרוא אותו בהטעמת השיר, בתקווה שהמערכת האקדמית והמחקרית בישראל ישכילו לצאת מעבדות הפחדנות, השקרנות וההסתרה לחירות של אומץ-לב, יושרה ושקיפות.

הפזמון: חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה,
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

דפוג-שֵׁה פרו-פ-סור בפרו-ז-דור המנקה,
דאומ-רין ש-לום, ונות-נה נשי-קה.
דנין-פר בתק-ציב, וגדו-לה הית-רה,
דע-לה הרע-יון, דני-צויל לתו-מה,
וס-פק ה-שק, מלפ-ני התפג-רה.
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

דכנ-סי למש-ראד, ונ-קי ה-ח-דרא,
דספרי על עץ-מד, ותש-תי הקונ-יאק.
דחד הו-רית, ומפרנסת יחי-דה,
שכ-רי דשפ-חה, ומצוק-תי כפי-רא.
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

וא-מר הפרופ-סור, דנע-שֵׁה עיס-קא,
לטו-בת שני-נו, מק-רן דש-פע.
דאת-נג מתק-ציב, דש-כר לב-תך,
דתת-ני גו-פך, דש-כר לי.
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

דתת-מה המנ-קה, ואפ-שֵׁר הד-כר?
וא-מר הפרופ-סור, דא-ני המל-אך.
דאני מעל ל-חוק. דאגיד הוצאות מן-קר.
דאין-איש פ-צה. רגילים לשת-קה, דחמת הד-גא.
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

וא-תא הפרופ-סור דעם המנ-קה,
והוסף שעות נוספות, לשכר ולמי-טה,
והוסף פבו-נוס, טיול השתל-מות, לחו"ל בנית-דיו,
ושולם ה-כ'ל, דטבין ותקי-ליו, מתקציב המן-קר.
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

וק-רה המק-רה, וך-גש הבר-נש,
ונפ-טר במי-טה, דאמ-צע התש-מיש,
דנב-הלה המנ-קה, דנו-דע לשוט-רים,
דנו-דע לפ-קיד, דק-שור לתק-ציב.
חת-מנקה הֵה, חת-מנקה הֵה

ומפאת האחריותא, נדין המלכות,
טוא-טא המק-רה, אל-מתחת לשט-קא.
ומוסר ההש-פל, ל'א-נלמד דמ-כון.
נתנו רב-גון, דהיתה זו א-מת,
או סיפור מדמיו-נא? ול'א ?-דע עוד-איש.
חת-מנקה הנה, חת-מנקה הנה

וכ-בה הצע-רא, למש-מע העוב-דא,
דחוש-בה הנק-לה, כי החוק מתח-תא,
נהמ-שך להס-תיר, דתק-ציב מצי-בור,
עד-אשר שוב יק-רה, הסי-פור לאמי-תא?
חת-מנקה הנה, חת-מנקה הנה
חת-מנקה הנה, חת-מנקה הנה

כוונת המקרא:

פרופסור = מורה בעל תקציב אישי במוסד אקדמי
מנקה = שם קיבוצי לכל מנוצל/ת לרעה